

Jézus a Jó Pásztor

„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. Aki béres és nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jönni, elhagyja a juhokat, és elfut, a farkas pedig elragadja és elszéleszti őket... Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogy az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért.” (Jn 10:11-12, 14-15)

Minden felnőtt és gyermek vágyik arra, még ha ez sokszor nem is annyira tudatos, hogy valaki vigyázzon rá. Szeretjük azt, ha gondoskodik rólunk, meghallgatnak bennünket és emberszámba vesznek. Jézus Krisztus, amikor itt járt a földön, azt mondta tanítványainak, hogy ne aggódjanak, mert Ő a Jó Pásztor. Ő az, aki ismer minket, nehézségeinket, örömeinket és harcainkat. Ő az, aki nem csak minket ismer nagyon jól, hanem gyermekeinket is, akiket nekünk adott ajándékba.

Jézus a legjobb pásztor, aki nem csak a saját életét adta értünk, hanem Ő az, aki fizikai és szellemi életet ad nekünk. *„Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. Magaszállalak téged, mert félelmes és csodálatos vagy; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt.” (Zsolt 139:13-14).*

Minden egyes gyermek Isten különleges ajándéka a család, de a gyülekezet számára is. Felelősek vagyunk az ajándékba kapott gyermekekért. Egy nap számot adunk arról, hogy miként viseltük gondjukat. Legközelebb, ha gyermekek közé megyünk, tekintsük rájuk úgy, mint Isten tulajdonaira.

Mint szülők, és mint vasárnapi iskolai tanítók, megpróbáljuk gyerme-

keinket megvédeni a veszélyektől. Viszont rájövünk arra, hogy képtelenek vagyunk ebben a rohanó és bukott világban megtartani őket. Megnyugtató gondolat, hogy Jézus Krisztus nem csak ismeri gyermekeinket, hanem éjjel-nappal vigyáz rájuk. Védi őket a veszélytől – a „farkastól” – és más béresektől. Felajánlottuk már gyermekeinket Istennek? Nagyon sok aggodalomtól és fejfájástól óvnánk meg magunkat, ha naponta tudatában lennénk annak, hogy Jézus Krisztus a Jó Pásztor, aki ismeri a báránykait és védelmezi őket. *„Én az Úr vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel nappal őrzöm, hogy senki ne bánthassa.” (Ézs 27:3).*

Sokszor úgy gondoljuk, hogy ismerjük gyermekeinket, tudjuk, mire van szükségük, mire gondolnak, mik a vágyaik. Aztán egy idő után rá kell jönnünk, hogy igazán nem is ismerjük őket. Jézus Krisztus ismeri őket. *„Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet...” (Jn 10:14).* Ő ismeri a legjobban a gyermekeket, belső felépítésüket és szükségleteiket.

Jézus Krisztus az, aki megalkotott minket, aki ismer és vigyáz ránk. Ő az, aki ha szükséges, meg is fenyít. Mindent amit ő tesz, azt jól teszi. Minden cselekedetét, legyen az akár a

fenyíték is, a jóság jellemzi. Még a bárányok is megérik a pásztorok jóságát, amikor a botjával terelgeti őket, mennyivel inkább mi!

Az Ő jósága végtelen. A fenyíték Isten szeretetét mutatja. Ritka az a gyermek, akit nem kell fenyíteni. Szeressük őket, de úgy, hogy jó úton maradjanak! Ehhez pedig kell a szeretetből fakadó – nem indulatból vagy haragból való – fenyíték.

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” (Péld 22:6).

A jó pásztor az, aki életet ad. Imádkozzunk azért, hogy adjon gyermekeinknek is bővülő életet. Ne feledjük, hogy Jézus Krisztus gyermekeinknek pásztor, de a miénk is! Mindnyájan a pásztorhoz tartozunk. Nem a magunkéi vagyunk, a gyermekek sem a mieink. Az övé, ajándékba kaptuk őket, hogy bölcsen és az ő félelmében neveljük mindegyiket, azért, hogy egy napon személyes találkozásuk legyen a Jó Pásztorral.

PARDI MATILD,
a Vasárnapi
Iskolai Szövetség
elnöke

FÜLE LAJOS: AKKOR JÖN EL

Ha fájni kezd majd, ami vagy, és ami nem vagy, bár lehetnél, majd ha bevallod végre, hogy sohasem voltál igaz keresztyén, ha fájni fog, hogy annyian vannak, kiket megejt a tévhit, s ajkadról értük száll ima, **akkor jön el az ébredés itt.**

Majd hogyha bűnné lesz a bűn, s a Golgotához sírva érsz el letenni ott mind keserűn, nem alkudva testtel és vérrel, majd ha hálát adsz Jézusért, s döntésed is végleg megérik, mert megtisztított az a Vér, **akkor jön el az ébredés itt.**

Majd hogyha jobban érdekel, kik ők, akik vetnek, aratnak, s közéjük állsz és nem leszel többé olyan fontos magadnak, mert látod már a tájat itt, amely aratásra fehérlik, s munkára lelkesít a hit, **akkor jön el az ébredés itt.**

Megemlékezés Simon István baptista úttörőről és kerületi munkásról (1860-1941)

„Emlékezzetek meg a ti előjáróitokról, a kik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztvén az életük végére, kövessétek hitüket.” (Zsid 11:7)

Aprilis 15-én, vasárnap, a magyarkéci magyar baptista imaházban, hálaadó istentisztelet keretében emlékeztünk meg Simon István baptista úttörő és kerületi munkás életéről. Az ének és imádság után Veress Efraim helyi lelkipásztor köszöntötte a több helyséből összegyűlt testvéreket.

Ezt követően Kelemen Sándor Tomi ismertette Simon István életrajzát. Kiemelte az úttörő példamutató odaszánását a kezdetek viszontagságos ugartörésében, valamint a megalkult közösségekben kitartással végzett munkáját. 82 éves korában is aktív lelkimunkás volt, aki addig végezte az Úr munkáját, ameddig csak fizikai erővel bírta. Simon István „*Mutasd utad!*” c. versét Szecsánszki Mónika szavalta. Ezután Ferenczi Béla missziómunkás az 1Kor 11:58 alapján mondott igei üzenetet, majd elénekelte Simon István egykori kedves énekét: *Zúgó vihar ellenében*. Id. Hubert Imre micskei testvér a Jn

3:3 alapján személyes emlékeit idézte fel. Dr. Simon József Ip., Simon István dédunokájaként, az ApCsel 20:23 alapján Pál apostol életének példáját tárta elénk. A mennyei cél érdekében való lemondás Simon István életét is jellemezte.

Joe Pendleton amerikai lelkipásztor a Zsolt 116: 12-19-vel köszöntötte a testvériséget. Ezt követően Szekrényes Pál Ip., a népes Simon család tágabb értelemben vett tagjaként a 2Tessz 2:13-15-öt olvasta fel, és értékelte az örökségként kapott, Isten szerinti lelkületet.

Id. Szecsánszki Lajosné Asszonyvásárról mint dédunoka, a magvető példázatáról mondott szavalatával emlékezett meg a neves előd igehirdetői munkájáról. Ezután id. Lukács György testvér az 5Móz 32:7-et idézte, és Veress Efraim helyi lelkipásztorral együtt elénekelte a „*Valaki szolgált, sok jót tett*” című éneket. Befejezésül hálaadó imák hangzottak el úttörő testvérünk

példaadó szolgálataáért; azért is könyörögtünk, hogy legyen még számos méltó követője.

Megemlékezésünk Simon István síremlékénél folytatódott. Az új sírkövet a körzet testvérisége emelte, Ferenczi Béla érszöllősi missziómunkás közreműködésével. Kezdő imát Kelemen Tibor érmihályfalvi előljáró mondott, ami után a gyülekezetek képviselői elhelyezték az emlékezés koszorúit. Gál Győző érmihályfalvi lelkipásztor a 2Pét 1:10-11-et olvasva szólt az igéből: Simon István példája nyomán arra kért bennünket, hogy újabb odaszánással szolgáljuk feltámadt Megváltónkat. Befejezéskor Kelemen Sándor Tomi (Szalárd), Tripó István (Micske), Lippai János (Érszöllős), Ráksi Imre és Varga István (Magyarkéc) imádkozott. Hála és dicséret a mi mennyei Urunknak mindenért!

KELEMEN SÁNDOR TOMI,
Szalárd

A magyarkéci temetőben Simon István (1861-1941) kirkövenél.

„Szeretném hirdetni és elmondani..”

Tóth Róbert, a Teológia nappali tagozatának egyetlen negyedéves hallgatója június végén kapja kézhez a diplomát.

Gratulálunk a tanulmányai sikeres befejezéséhez. Hogyan foglalná össze az eltelt négy évet?

– *Tóth Róbert (fotónkon):* Minden kezdet nehéz, így volt ez velem is. A nappali tagozatra egyedülként jelentkeztem, kérdéses volt, hogy egyáltalán indulhatok-e, hiszen ilyen még nem fordult elő a teológián. Aztán hamarosan kiderült, hogy még hárman jelentkeztek a levelezői szakra: Vajda Miklós, Rusu Sándor és Petyár Lóránd, velük az Emanuel román baptista egyetem felvételi vizsgáján találkoztam először. Meg is lepődtem, mikor megláttam őket, mivel én voltam köztük a legfiatalabb, de később jól összebarátkoztam velük.

Hamar befogadott az előttem járó négy harmadéves is, mintha velük lettem volna egy évfolyamban. Közülük Deák Zsoltot már ismertem, mivel egy évet együtt tanultunk Zilahon a bibliaiskolában. Itt a teológián szobartársak lettünk. Sokat segített, hogy beilleszkedjek az új környezetbe. Egymás által sokat formálódhattunk jellemünkben. A jövőben minden diáktársammal szeretném ezt a barátságot ápolni és megtartani.

Szép emlékeim vannak a tanárainról is, hálás vagyok, hogy megismer-

Tóth Róbert végzős teológiai hallgató

hettem őket. Köszönöm azt, hogy a rengeteg elfoglaltságuk mellett igyekeztek minél több mindent megtanítani. Különösen értékelem a szinte baráti közvetlenségüket. A jövőben is szeretnék tisztelettel felnézni rájuk, s tanulni tőlük, annak ellenére, hogy ők is emberek és nem tökéletesek.

Úgy gondolom, hogy ez a négy év jó lehetőséget adott nekem arra, hogy fejlődjek nemcsak a tudományokban, hanem főleg jellememben, ami nagyon fontos egy lelkipásztornak.

Feledhetetlenek maradnak ebből a négy évből a szolgálatok a különböző gyülekezetekben, melyek során sok embert megismertem. Különösen értékes volt számomra a Nagyvárad-

belvárosi gyülekezet és a fiatalság, amely ott működik. Hatással voltak a fejlődéseimre, jó volt velük együtt szolgálni az Urat, és egymás hite által épülni – ők is nagyon fognak hiányozni.

Milyennek ígérkezik a nyár, aztán hogyan tovább ősszel?

– Egy kicsit nehéz erről beszélni, mert sok minden még nem világos előttem. Remélem, hogy az Úr vezet tovább. Most lezárul egy szakasz az életemben, és tovább kell lépnem. Szeretném, ha nemcsak én tervezném a dolgokat, akarom Istent engedni, hogy vezessen a nehéz döntéseimben. Az első nagy feladat, hogy sikerüljön az államvizsgám. Aztán nyáron szeretnék otthon lenni Varsolcon, kihasználva az időt a szolgálatra és a tanulásra, aztán meglátom, hogyan alakulnak tovább a dolgok. A vajdahunyadi körzettől kaptam meghívást a lelkipásztori szolgálatra, viszont még nem adtam választ. Hogy milyen lesz az őszöm, nagyban függ ettől a választól.

Ha valamit nem kérdeztem, de szívesen elmondaná:

– Szeretném bátorítani mindazokat, akik elhívást éreznek a lelkipásztori szolgálatra. Érdemes négy évet odaszánni a felkészülésre. Igaz, nem könnyű megtenni az első lépést. Isten ad erre vezetést és erőt.

Szeretném megköszönni a varsolci gyülekezetnek, hogy imában és más dolgokban is támogattak engem. Köszönöm szüleimnek is, hogy mindenben mellettem álltak.

Továbbá meg szeretném köszönni azon testvérek és gyülekezetek támogatását is, akik jó kedvvel adtak azért, hogy megfelelő körülmények között tanulhassak. Hálás vagyok az imatámogatásért, köszönöm a szeretetből jövő szavakat és bátoritást.

„*Uram, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni.*“ (Zsolt 40:6)

Kérdeztett: SZILÁGYI LÁSZLÓ

A szolgálatra való elhívásáról Tóth Róbert az alábbiakat mondotta

Varsolcra érkeztem a Teológiára. Baptista családból származom. A gyülekezetünk egy kis közösség, amelynek 30 tagja van. Már gyermekkoromban éreztem egy belső késztetést a szolgálatra, amit majd megosztottam másokkal. Viszont később kezdtem megfelelkezni, és gondolataim elterelődtek erről.

A megtérésem után szolgálatot bíztak reám a varsolci gyülekezetben, amelyek által az elhívástudatot Isten egyre inkább elmélyítette. Sokat segítettek Varsolcon a jó ifjúsági alkalmak. Továbbá lehetőség adódott, hogy látogassam a zilahi hétvégi bibliaiskolát. Nagyon értékesnek tartom az ott tanultakat. Formálódtam azok által is, akikkel ott megismerkedtem.

A bibliaiskolában még jobban világossá vált számomra, hogy igent kell mondom Isten hívására, és kell készülnöm a lelki munkára. Az ifjúsági konferenciákon és az imaéjszakákon még jobban megerősödtem ebben az elhívásban.

2005. augusztus végén történt velem egy autóbaleset, Isten életben tartott bennünket, a „hajunk szála sem görbült meg” – amit szintén üzenetnek vettem. Élénken emlékszem, amint a baleset után imádkoztam, megköszöntem Istennek az életet, és megígértem, hogy ha alkalom adódik, akkor jelentkezem a baptista teológiára – engedelmeskedem az ő akaratának.

Az internet hatása a gyermekekre

Vasárnapi Iskolai Szövetség – tavaszi konferenciák

Tanítóknak és szülőknek szervezett három konferenciát a Vasárnapi Iskolai Szövetség a fenti témával, amit nagy érdeklődéssel fogadtak, mert aktuális téma ez mindenkinek.

Szatmárnémeti

Az első konferenciát Szatmáron tartottuk március 3-án, a szatmári és szilágysági körzeteknek, kb. 100 résztvevővel. Szűcs Sándor lp. köszöntötte a résztvevőket, majd Kovács Barna, GYEK misszionárius buzdított imára.

Székelyudvarhely

A második konferenciát Székelyudvarhelyen tartottuk április 21-én a székelyföldi körzeteknek, több mint 100 résztvevővel. Boros Róbert lp. köszöntötte a résztvevőket, utána Pardi Félix lelkipásztor vezette az imaáhitatot. Mivel Boros Emilia a családjával elköltözik Székelyföldről, a találkozó végén 29 tanítóval választást is tartottunk. Az új körzeti felelős ifj. Máté Zoltánné Imola lett.

Nagyvárad-Rogériusz

Nagyváradon, a rogériuszi imaházban volt a záró alkalom április 28-án, a bihari, kolozsvári és bánági körzeteknek, kb. 80 résztvevővel, internetes közvetítéssel.

Mindhárom konferencián Pardi Matild, a VISZ elnöke köszöntötte a tanítókat és az érdeklődő szülőket. A játékos ismerkedővel (Dobai Réka,

Tanítók a nagyvárad-rogériuszi konferencián

VISZ, a tavaszi konferenciák logója

Sallai Mária (vezeték) és apró meglepetésekkel hamar feloldódott a hangulat. Munkatársként fogadtuk egymást, hiszen együtt neveljük a ránk bízott gyermekeket és felelősséggel tartozunk értük az Úrnak. A gyermekeknek külön programot szerveztünk, érdekes játékokkal és kézimunkával.

Az előadásokról

Építő előadást hallgattunk meg Balla Annamária pszichológustól és Veress Efraim lelkipásztortól. A szünetben sok kérdés gyűlt össze a hallgatóktól, amikre a fórumon válaszoltak az előadók.

Balla Annamária röviden ismertette az internethasználat kezdetét, amint „belső hálózatként” továbbította az információkat az intézményekben. Tömören vázolta a technika gyors fejlődését: a rádió 38 év alatt szerzett 50 millió felhasználót, a TV 13 év, az

internet 4 év, az Ipod-nak 3 év alatt, viszont a Facebook közösségi portálnak 2 év alatt sikerült ez. Tehát mindenkinek elérhetővé vált az internet, ezzel pedig a gyors információcsere és kommunikáció.

Kutatók megállapították, hogy a legnagyobb hatást a fiatalokra az elmúlt 10 évben az internetes dolgok gyakorolták: blog, celebkultúra, digitális fényképezőgép, Facebook...

A számítástechnika robbanásszerű fejlődésével párhuzamosan nem változtak az ember alapszükségletei, ma is ugyanolyan biológiai, lelki, szociális és szellemi szükségletei vannak. Viszont változtak az életkörülmények és a lehetőségek, ezért van ma a gyermekeknek is mobiljuk és számítógépjük. Ez nem baj, csak nagyon oda kell figyelni a gyermekek internetezési szokásaira és telefonhasználatára, mert általuk kitágul az életterük és káros, romboló információk (okkult elemek, birtokába juthatnak, erőszak, stb.) birtokába juthatnak.

Megtudtuk, hogy a kábítószerhez hasonlóan, az internet használat is

Tanítók a szatmárnémeti konferencián

függőséget okozhat. Veszélyeztetett csoportok: függő személyiségek, alacsony szociális és érzelmi intelligenciával rendelkezők, elszigetelten, céltalanul élők. A függőség tünetei: fáradékonyság, nyugtalanság, étvágytalanság, álmatlanság, fejfájás, elszigetelődés, érzelmi sivárság, túlzott érzékenység, ingerlékenység és depresszió. Ha a szülők észreveszik a gyermeküknél ezeket a tüneteket, forduljanak szakemberhez. Türelemmel, megfelelő lelkigondozással és kezeléssel gyógyítható ez a betegség is, mint más függőség.

A függőség megelőzése: megtervezni és ellenőrizni a gyermek internetes tevékenységét (pl. naponta max. 1 óra számítógépezés vagy TV), legyen közös családi (munka, sport, stb.) és gyülekezeti tevékenység (gyerek-, és ifjúsági programok, énekzeneórák). A tinédzsereknél nehezebb az irányítás, de szeretettel és bölcsességgel jó irányba terelhetjük őket.

Az igehirdetésről

Veress Efraim lelkipásztor a Préd 1:9-10, Dán 1:17 és Jób 31:1 alapján

Balla Annamária

tanácsolta a hallgatókat. Kihangsúlyozta, hogy Isten uralkodásra teremtette az embert, tehát uralkodnia kell a virtuális világ felett is. Figyelemmel kell kísérni a gyermekek internetezését, ezért a számítógép ne a hálószobájukban, hanem a nappaliban legyen. Sőt, védhetjük őket a káros információktól, ha korlátozzuk a bejövő tartalmat a számítógépre telepített szűrő programokkal (védőrendszer, tűzfal). Viszont sok hasznos információt található az interneten, tehát nem kell lemaradjanak az ismeretben, de meg kell tanítani nemet mondani, a bibliai Dánielhez hasonlóan.

Bátran vállalni kell a szülői felelősséget ebben is. Időt kell szánni a gyermekekre, foglalkozni velük sok odafigyeléssel és istenfélelemmel. Ismertetni a veszélyeket (személyes adataik kiszolgáltatása, idegenekkel való csettelés, internetes vásárlás, stb.) és közös megegyezéssel szabályokat kell állítani (időtartam, pozitív tartalom). Így felelősséget érez a gyermek és a tinédzser is. A nevelés több, mint a felügyelet. Mégis jönnek nehéz idők, amikor a szülő nem védheti ki a

Pardi Matild

Veress Efraim

negatív hatásokat. Ekkor segít az, ha Jóbhoz hasonlóan korábban hoztak egy közös döntést: „Szövetséget kötöttem a szemeimmel”. Így megelőzzük a bajt. Ha később mégis rossz irányba téved a gyermek, vagy a fiatal, eszébe juttatja az Úr a szabályt, és van lehetőség a megtérésre!

Következtetés

El kell fogadnunk a technika fejlődését. Nem kell kivonulni a világból, hanem uralkodni az interneten és eszközként használni a jó dolgok közvetítésére. Mutassunk jó példát gyermekeinknek az internet kezelésében is! Vigyázzunk rájuk, imádkozzunk értük és bízzuk az Úrra őket! A mai világban is érvényes az Úr Jézus főpapi imája: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” Jn 17:15)

Istené legyen a dicsőség ezekért az áldott alkalmakért és jó találkozásokért! Az Úr áldjon meg minden szülőt és tanítót a gyermekek és a fiatalok közötti szolgálatban!

SALLAI JAKABNÉ MÁRIA,
VISZ titkár

„Játék meglepetéssel” – pillanatkép a székelyudvarhelyi konferenciáról.

Erőgyűjtés a szolgálathoz!

Mindig nagyszerű lehetőség, amikor olyan emberek lehetnek együtt, akiket összeköt a közös munka iránt érzett felelősség. Április 23-24-én a cigánymisszióban szolgálatot végző lelkipásztorok és missziómunkások közül lehetünk együtt 24-en. Isten csodálatos módon gondoskodott arról, hogy megfelelő helyen és előadókkal tartsuk meg konferenciánkat. A Margitta mellett található holland-farmon a Hullsmann házaspár várt bennünket. Jó volt vendégszeretetüket élvezni és tudni azt, hogy az Úrban testvérek vagyunk, és a cigánymisszióban is közösen szolgálhatunk (rengeteg munkájuk mellett az egyik előadásra ők is csatlakoztak hozzánk).

Bödő Zoltán és Dan László testvérek vezetése alatt folyt a konferencia. Az aktuális kérdések megbeszélése mellett sok lehetőségünk volt az imádkozásra is. Bányai János és Veress Efraim lelkipásztor testvérek imára buzdításai és lelkes szavai jó talajt találtak minden résztvevő szívében. Az egymásért elmondott imádságok mellett buzgó imádságok hangoztak el a cigányság megtéréséért és a hitben való megerősödésükért. Jó volt, hogy mindkét nap két cigány testvér vezetett bennünket az éneklés-

ben: Algács Árpád és Orosz Miklós testvérek. A Cigánymisszió Alapítvány céljai között fontos helyen szerepel az, hogy nem csupán értettük, hanem velük együtt végezzük a munkát sokak megtéréséért.

Konferenciánkon három kiváló előadást hallgattunk meg dr. Eric Barrett testvérünktől. Testvérünk a hívő tudós ember elkötelezett életét éli. Ezen a konferencián beszélt a hit és a tudomány kapcsolatáról, de szólt arról is, hogy a magyar területeken milyen szolgálatot végez feleségével és munkatársaival már hosszú évek óta. Mi is örömmel emlékezünk vissza az elmúlt évekre, amikor közösen építhettünk cigány imaházakat Érselénden és Szaniszlón. Üzenete most is az Istennek tetsző, szolgáló életre való buzdítás volt. Felesége, Rosemary Barrett jó érzékkel szólt arról, hogy mennyire fontos a feleségnek is megtalálni a szolgálati feladatot a férj mellett. Örömről szólt az is, hogy angol testvéreinkkel volt lehetőség kötetlen beszélgetésre.

Minden munkatársi konferencia egyik fontos része a közös úrvacsora. Bödő Zoltán testvér buzdítása nyomán nagyon jó volt együtt részesedni az

emlékjegyekben. Örömmel énekeltünk és imádkoztunk és ebben a légkörben indultunk vissza a missziómezőre, ki-ki oda, ahová Isten állította. Nagyon jó volt átélni a közösséget egymással! A cigánymisszió munkatársai és vezetői, valamint a missziókerület és a szövetség vezetői egyaránt szeretettel és bátorítással voltak egymás felé.

Nemcsak a lelki felüdülés, hanem aktív munka is folyt az együttlét alatt. Isten vezetésére figyelve került megszervezésre a nyári sátoros evangélikációs sorozat. Előkészítettük a gyülekezeteinkben felnövő gyerekek részére a gyermeknapi ajándékok szétosztását is. Erről a közel 2000 gyermek részére történő örömszerző alkalmakról is szeretnénk majd tájékoztatni.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a sok imádságot és bátorító szót minden testvérnek. Kérjük a testvéreket, hogy hordozzák imádságban a cigány testvéreink között szolgálatot végző lelkipásztorokat és missziómunkásokat, valamint azokat a testvéreket, akik önzetlen támogatása lehetővé teszi a missziómunkát.

ALAPÍTVÁNYI HÍRNÖK

Ákos – Isten kegyelméből húsvétkor, április 8-án délután 21 fehérruhás állt az Úr és a gyülekezet színe előtt. A több mint 300 hallgatónak Király Tibor nyugalmazott lelkipásztor testvér szolta a feltámadott Jézus evangéliumát. A bemerítést Szűcs Sándor lelkipásztor végezte. Nagy átéléssel és örömmel énekeltek a fehérruhások is, valamint a szatmárnémeti férfikar. Szólt az igéből még Veress Imre tuzséri lelkipásztor testvér, Ivánitzki István, Nagy Kasza Lőrinc és Fogarasi Dezső gyülekezeti vénék. A három órás összejövetel alatt megtapasztaltuk Isten kiáradó kegyelmét (jó lenne a magyarok között is ilyen lelki ébredés, megújulás). A megtérésre való felszólításra többen jelentkeztek, viszaradtak imádkozni és bűnt vallani. Az ünnep második napján folytatódott a lelki megmozdulás: a délelőtti összejövetelt megnyújtották egy óra utánig, a bűnbánat könnyei voltak láthatóak sok résztvevő arcán. Áldja meg az Úr a bemerítkezőket és a régebbi hívőket megújulással, ébredéssel. *(Szűcs Sándor)*

Kolozsvár – Örömmel ünnepeltünk április 15-én a kolozsvári gyülekezetben. Három fiatal tett biznyságot Jézus Krisztusba vetett hitéről, amit alámerítéssel pecsételtek meg. Alkalmi igehirdetéssel Borzási Pál, a lónai gyülekezet lelkipásztora szolgált (Mk 1:1-15). Az alámerítést Bálint Pál, a helyi gyülekezet lelkipásztora végezte. Adorján Johanna, Alszezi Márta és Halmágyi Zsolt a gyülekezetben nőttek fel. Az élet hajnalán szólította meg őket kegyelmes Urunk, és hívta Jézus Krisztus követésére. Azt kívánjuk számukra, legyenek hűségesek elhívó Urukhoz és szabályszerűen harcolják meg a hitnek szép harcát, hogy jutalmul adassék nekik a győzelmi korona. *(Bálint Pál)*

Temesvár – A 126. Zsoltárral buzdított imára Demjén Attila tv. április 22-én, vasárnap délelőtt. Az igét Kajcza János tv., a nagyváradí roma gyülekezet lelkipásztora hirdette. Magyarul és cigányul üdvözölte az egybegyűlteket, és hangsúlyozta a Krisztusban nyert új életet. Majd felcsendült az „Eldőlt a szívemben” kezdetű ének. A Fogarasi házaspár biznyságtétele következett, a bemerítést Kajcza tv. végezte. Kedves szolgálata volt egész délelőtt a Kajcza Róbert, Mezei Tihamér és társai ének-zenekarának. Az Úr áldja meg a roma népet, áldja meg gazdagon a Fogarasi családot, hogy valóban – ahogy az igehirdető tv. áldást kérő imájában elhangzott – „fénykedjenek nemzetüknek, és a családjuknak, hogy minél többen róluk példát vegyenek”. *(Mucsi B. János)*

Simon István (1860-1941) baptista úttörő és kerületi munkás

Simon István neve ma már kevésbé ismert; életútja és szolgálata méltatlanul maradt eddig a feledés homályában. Az Úr áldott eszköze volt, úttörő a magyar baptizmus kezdeti fejlődésében és kiteljesedésében. A kerületi munkások első generációjához tartozott Kornya Mihály, Tóth Mihály, Sámsoni István, Alaffi Zsigmond és Kerekes Bálint kortársaként. Részt vállalt az ugartörés nehézségeiben, helyt állt a hatóságok által támasztott üldöztetések közepette is. Az elveszettekért égő szívvel járta az úttalan utakat esőben, sárban, a jeges hidegben-hóban és forró nyárban – községekben és falvakban – felkínálva és hirdetve az Úrtól megnyert, számára oly drága kegyelmet.

1860. április 2-án született Nyíraczádon, Szabolcs megyében. Egyszerű földműves, református családból származott. Szülei neve: Simon István és Nagy Zsuzsanna. Szerény anyagi lehetőségeik miatt iskolába nem járt, az írást és olvasást csak felnőtt korában, megtérése után sajátította el. Nagy Lídiával kötött házasságot, akitől három gyermekük született: István, József és Eszter. Házasságuk viszonylag rövid ideig tartott, felesége fiatalon elhunyt.

Simon István a hitet egyszeri halálra nyerte meg. Mikor községükben megjelentek a hívó ígíretők, egy alkalommal bottal és kődarabbal felszerelve ment, hogy elkergesse őket. Mikor odaért a házhoz, ahol az Isten igéjét hirdették, leeresztette a követ és botot, a tanítás után pedig odament az igeszólóhoz, és bevallotta, hogy milyen szándékkal jött. Ugyanakkor azt is megvallotta, hogy az Úr Jézus követője akar lenni. 1893. október 8-án, Bihardiószegen, Kornya Mihály által történt a bemejtkezés.

Az érmihályfalvi gyülekezet egyik alapító tagja lett, amelynek több mint két évtizeden át vezetője is volt. Gazdájával együtt Simon István „pénztárcája is megtért”, ugyanis attól kezdve rendszeresen adakozott különböző missziós célokra.

Ez időben ismerkedett meg a diószegi származású Tasi Zsuzsannával. Másodjára is megházasodott, ebből a házasságból két lányuk született: 1897-ben Julianna és 1901-ben Róza. Második felesége 1908-ban, 32 éves korában meghalt. 1910-ben, 50

éves korában harmadszor is megházasodott, a magyarkéci özv. Csokmai Jánosné, született Bálint Zsuzsannát vette feleségül. Ebből a házasságból nem születtek gyermekek.

Állandó lakhelyük 1915. első feléig Érmihályfalván volt. Annak az évnek a második felében elköltöztek Érsemlyénbe, és a falu melletti tanyán éltek. Földművesekként az uradalmi gróftól bérelt földterületeket munkálták, az első és második házasságból született – időközben felnőtt, de még házasság előtt álló – és velük élő gyermekekkel. A részes munka fejében kapott termény biztosította a népes család megélhetését.

1919-ben Érsemlyénből családjával Magyarkécebe költözött, a 95. szám alá. Az anyakönyvi bejegyzés szerint március 15-én lett a helyi magyar baptista gyülekezet tagja. Körzeti munkássá avatása hatvan éves korában, 1920. október 16-án Micskén történt. Az avató bizottság tagjai voltak: Alaffi Zsigmond Fugyivásárhelyről és Kerekes Bálint Ippról. Attól kezdve, hogy megismerte, nem hagyta el az Urat – akkor sem, amikor megverték, és kikergették a községek közül, melyekben később az Úr kegyelméből gyülekezetet alapított. Fáradtságot nem ismerve munkálkodott a nagy területre kiterjedő körzetben, amely hűségesen végzett munkája nyomán újabb és újabb misszióállomásokkal és újonnan plántált gyülekezetekkel évről-évre bővült.

1929. január 16-án egyesülési konferenciát tartott a székelyhídi körzet küldöttsége ifj. Lakatos Lajos elnök, valamint a szilágynagyalusi körzet

küldöttsége Szabó László elnök vezetésével. Ebben a közös bizottsági munkában aktívan részt vett Simon István is.

Úttörő munkásként és kerületi előjáróként szolgált a micskei körzetben. Az 1932-ben készült jegyzőkönyvi feljegyzés szerint a következő településeken lévő gyülekezetek tartoztak hozzá: Szalárd, Hodos, Újfeigyvernek, Ófeigyvernek, Szentjobb, Poklostelek, Micske, Tóti, Gálospetri, Magyarkéc, Érsemlyén, valamint újonnan indult és fejlődő állomások: Szodoró és Dengeleg, 1934-től pedig Vasad. Sokszor hetekig hiányzott otthonról, mert vitte Isten igéjét faluról-falura, gyülekezetéről-gyülekezetre. Részt vett az el nem ismert magyar baptisták országos szövetségének munkájában. 1922. november 14-én jelen volt a Romániai Szabad Baptisták Szilágynagyaluban tartott konferenciáján.

Szolgálati ideje alatt számos bemejtésen szolgált a micskei körzetben és azon kívül. 1934. július 1-jén Szabó László és Simon István 22 fehér ruhást merített be Ippon. Az évek során nagyon sok fehér ruhást merített be a következő helységek gyülekezeteiből: Micske, Szalárd, Ófeigyvernek, Újfeigyvernek, Szentjobb, Poklostelek, Tóti, Magyarkéc, Gálospetri, Endréd, Vasad, Hodos, Szodoró, Dengeleg, Érszőlős, Ábrám, Ipp, Kémer, Ruzsa, Zovány.

Több imaház építésében vállalt részt. 1930. május 4-én Micskén, majd 1933-ban Magyarkéceben az ő jelenlétében tartottak imaházmegnyitó ünnepélyt. Kerületi előjáróként nagy odaadással és hűséggel végezte az Úrtól ➔

TELEK – Három nap, egy nehéz téma

A TELEK résztvevői a sarmasági imaházban.

Újra találkoztunk erdélyi szolgatársainkkal tiszántúli lelkipásztorok és lelkimunkások. A XXII. TELEK konferenciára és szolgálati hétvégére került sor idén, március 9-11. között. A szokott rendben zajlott a program.

Pénteken mindnyájan a szilágysomlyói imaházban találkoztunk. Szombaton és vasárnap két helyszínen folytatódott a konferencia: a Biharban szolgálók Kiskerekiben találkoztak, a Szilágyságban szolgálók pedig Sarmaságon. Vasárnap a beosztás szerint szolgáltunk a gyülekezetekben, majd este egy-egy imaházban zártuk közös istentisztelettel a konferenciát. Egyik ilyen alkalom Értarcsán volt, a másik Szilágysomlyón.

Erdélyi testvéreinktől nehéz, de nagyon aktuális témát kaptunk, hogy abban tartsunk előadást, elindítva ezzel építő beszélgetéseket: *A non-konformizmus* (Eszt 3:8, Zsid 2:1), és *a szekularizáció* (Róm 12:2, 1Jn 2:15-17) *megnyilvánulása és következményei a magyar baptista gyülekezetek életében*. A témát megosztva Füstös Gyula testvér és Steiner József testvér szolgált felénk a pénteki alkalmon. Mindketten mélyreható üzenettel tanítottak. Ezután többen is elmondták gondolataikat, kérdéseket is feltettek, amelyek alapján szombaton folytattuk a téma megbeszélését.

Én a Kiskerekiben zajlott alkalomról szólhatok, ahol aktív, sok kérdést

és hasznos gondolatot felsorakoztató beszélgetésünk volt; fontos kérdések, őszintén elmondott megtapasztalások, jó bibliai összefüggések kerültek elő. „Az emberek megnyeréséért mindenkinek mindenné kell lennünk, viszont ne szabjuk magunkat a világhoz, amelyben az általunk megszólítottak élnek. Ez a nehéz küldetés Jézus példáját követve valósítható meg.”

Áldást jelentett szolgatársi körben beszélgetni, a gyülekezetekben szolgálni. Isten kegyelméből folytatódjon ez a találkozás!

TAKÁCS ZOLTÁN,
a mátészalkai körzet lelkipásztora

⇒ kapott megbízatást. 1932. április 14-én Ófegyverneken körzeti konferenciára hívta össze a gyülekezetek képviselőit. A testvérekkel fontos kérdések megbeszélésére került sor: többek között meghatározták a körzetben az úrvacsora osztásának rendjét, és elhatározták, hogy a jegyzőkönyv egy-egy gépelt példányát eljuttatják a micskei körzet gyülekezeteihez. 1934. február 20-27 között jelen volt a Bokor Barnabás és Dani Lajos testvérek által szervezett egyhetes körzeti bibliatanfolyamon, Szalárdon.

Munkálkodott az országban élő magyar baptista testvériség teljes egységének az érdekében is. Ennek örvendetes eredményeként a micskei körzet 1934. november 18-án tartott

értekezletén a körzet tizennégy gyülekezete és állomása elhatározta, hogy a Nagyvárad Magyar Baptista Hitközséghez csatlakozik.

A 82 éves Simon István kerületi munkás igazolványa láttamozva volt az 1941-es évre, 1940. december 31-én Bokor Barnabás, a Romániai Baptista Szövetség magyar osztálya, a Nagyvárad Magyar Baptista Hitközség titkára által. Simon István utolsó gyülekezeti igazolványa 82. életévében március 19-én Érendréden volt, ahonnan végelgyengülés miatt járművön kellett haza szállítani. Élete utolsó, rövidebb szakaszában betegség miatt ágyba kényszerült. Családja részéről szeretetteljes gondozásban részesült, míg 1941. április 9-én haza nem hívta az Úr.

A Békehírnök 1941. május 25. száma a Magyarkéccen megtartott temetési istentiszteletről a következőket írta: „Nagypénteken helyeztük el az anyaföldbe Simon István körzeti előljáró kifáradt testét 82-dik évében, melyből 50 éven át szolgálta az Urat. Temetésén ifjabb munkatársai, Dani L., Kovács L., Hubert J. és Mátyus M. tv.-ek hirdették az igét a Jn 17:4 alapján. Hű gondozója, menyé, felesége és gyermekei kísérték utolsó útjára. Emléke áldott marad körünkben!”

Az Úr Jézus mondja: „*Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jő, így munkában talál.*” (Mt 24:46). SOLI DEO GLORIA!

KELEMEN SÁNDOR TOMI, *Szalárd*

Sütő László (1940-2012)

Sütő László nyugalmazott lelkipásztor temetése február 21-én volt a magyarországi Ócsán

Tavasziásra hajló napsütésben érkeztek az ócsai temető kápolnájához azok, akik szerették és akik tehetők, hogy részt vegyenek a Sütő testvér temetésén: Ócsáról, Magyarország különböző tájairól és Erdélyből: a Sütő László tv. által pásztorolt gyülekezetekből, pásztorok, gyülekezeti tagok, népes családi rokonság, barátok és ismerősök.

Az istentiszteletet Nemeshegyi Zoltán helyi lelkipásztor vezette, énekekkel az ócsai baptista gyülekezet énekkara szolgált.

Kezdő imádságot az érmihályfalvi gyülekezet lelkipásztora, Gál Győző testvér mondott, ígét hirdetett Borzási István szilágyperceseni lelkipásztor a Mal 3:13-18 alapján. A nekrológot Nemeshegyi Zoltán lelkipásztor állította össze és olvasta fel. A kápolnánál záróimát Székely Béla Dániel magyarkapusi lelkipásztor mondott.

Igen nagy tömeg sorakozott fel, amikor a sírhoz vonultunk, ahol Mészáros Kornél lelkipásztor, a MBE főtitkára olvasott ígét és szolgált a Jn 11:25-26 alapján, hangsúlyozva, hogy amiképpen a bethániai családban nem volt örökös az elválás, úgy most sem, az özvegy, a család és nemsokára mindazok viszontlátják Sütő testvért, akik hiszik, hogy Jézus Krisztus a feltámadás és az élet. Az igeszolgálat

után a helyi lelkipásztor köszöntötte a megjelenteket a gyászoló család és a gyülekezet nevében, majd közösen mondtuk el az Úrtól tanult imádságot.

A temetőkertből visszatértünk az imaházhoz, ahol szeretetvendégségben részesültünk (az imaház megtelt vendégekkel), és folytattuk az elköltözött testvérünkre való emlékezést.

Both József (Tét), „Úgy emlékszem rá, mint akinek mindig élő igei szolgálatai voltak. Nagyon szeretett énekelni, szerette a pásztorokkal való kapcsolattartást, igen nagy együttérzéssel viszonyult hozzájuk. Az alázat és az egyszerűség jellemezte, jól esik reá visszagondolni”.

Nagy Mihály (Medgyesháza): A könyvek embere volt. Fiatal korában szülőfalujában, Goroszlón, az ottani református lelkész könyvtárából a legtöbb jó könyvet átolvasta; volt egy kis szobája, ahol késő éjszakáig olvasott. Goroszlón, majd a zilahi gyülekezetben is megbízták igehirdetéssel. Amikor a lelkipásztori avatására került sor a kiskapusi körzetben, Mike Béla testvér a következőket mondotta: „Sütő László testvért most avattuk lelkipásztorrá, de ő Isten részéről már eddig felavatott munkás volt, mi láttuk és meggyőződünk róla”.

Tőtös János (Vecsés): Kedves emlé-

kek kötnék hozzá. Fiatal korunkban, a szilágysági gyülekezetekben sokszor együtt hallgattuk az áldott emlékű Dénes Ferenc lelkipásztor igehirdetéseit. Lelkipásztori szolgálatunk kezdetén többször is együtt végeztünk tanulmányokat Veress Ernő testvér szervezésében, mindezt akkor rejtőzködve. Az Entrust (BEE) könyveit tanulmányozva, gyakran a Meszes hegységbe is kivonultunk, a tanulmányokra.”

Nemeshegyi Zoltán, a helyi gyülekezet lelkipásztora mondotta: „Szeretnék olyan nyugdíjas lelkipásztor lenni, mint Sütő László testvér volt. Készségesen vállalt kisebb, vagy nagyobb szolgálatot, míg egészsége engedte. Nem lehetett panasz szót hallani tőle sem a nehézségek, sem betegsége miatt.”

Az Úr 71 évet adott Sütő László testvérünknek. A feltámadás reményességében emléket őrzi: szerető felesége, fia, menyé, leányai és vejei, és hat unoka, a gyülekezetek Erdélyben és Magyarországon.

A Mennyei Atya vigasztalását kívánjuk özvegyen maradt testvérnőnk számára, a gyászoló családnak, az ócsai és mindazon gyülekezetnek, ahol Sütő László lelkipásztorként szolgált.

TÖTÖS JÁNOS, ny. lp., (Mo.)

Sütő László életútja

Sütő László 1940. október 4-én született Magyarországon, hívő szülők gyermekeként. Az elemi iskola elvégzése után asztalos szakmát tanult, melyben nagy szorgalommal dolgozott. Ifjú kora legszebb idejében, tizennyolc évesen kérte és fogadta el bűnei bocsánatát. Hite vallomására Dénes Ferenc lelkipásztor 1958. november 14-én Szilágyballán bemerítette. A mennyei Atya kirendelte számára a segítőtársat is Petkes Rebeka személyében, akivel házasságot kötött Goroszlón 1968. május 2-án. Házasságukat Isten öt gyermekkel ajándékozta meg, akik születésük sorrendjében: Melinda, László, Rebeka, Katalin és Ágnes.

Sütő testvér elhívást nyert az Úrtól lelkipásztori szolgálatra és jelentkezett a bukaresti Baptista Szemináriumba. Sajnos akkor nem minden elhívott jelentkezőt vehettek fel a szigorú létszámkorlát miatt. De akit az Úr szolgálatra hívott, annak ez sem lehetett akadály. 1977-ben a kiskapusi körzet lelkipásztorává avatták. Felesége elmondása alapján később a Szeminárium igazgatója a nagy gyülekezet nyilvánossága előtt kért elnézést azért, hogy nem vették fel a teológiai hallgatók sorába. Természetesen az elhívott lelkipásztor minden lehetőséget megragadott arra, hogy a szolgálat eredményessége érdekében hite mellé tudományt ragasszon. Nagyon alaposan készült az igehirdetésekre, szívesen alkalmazta a Biblia-tanulmányozó sorozatokat. Sokat evangélizált; nagyon szerette a fiatalokat és azok is őt; a mai napig emlegetik áldott szolgálatát, amelyet közöttük végzett.

1985-ben elfogadta az érmihályfalvi körzet meghívását, ahol nyugalomba vonulásáig szolgált. Erre az időszakra esett a romániai forradalom, feljegyzéseiben ekkor a következőket írja: „1989. december 22-én két fiatalember jött a parókiára, arra kért, hogy azonnal menjek, mert fel akarják gyújtani a rendőrséget, ahol 24 rendőr tartózkodik és egy utánfutó szalmát borítottak a bejáráshoz, majd elengedték őket. Este körülbelül 1000-1500 ember előtt a

(Fotó N.Z. lp. közvetítésével)

„A halál biztos, az óra nem!”

Amikor az ember számolni kezd Istennel. Sokan úgy gondolnak az istenhitre, mint egy teljesíthetetlen, elfogadhatatlan nyúgre, aminek semmilyen aktualitása nincs. Képi értelmezés szerint úgy gondolkodnak Istenről, mintha a trónon egy morózus aggastyán mereven ülne, a megértés egészen hiányozna belőle, nem ismerné „a mai kor” sajátosságait. Egy zsörtölődő, szeszélyes aggastyán, akinek könnyű a figyelmét kijátszani, és a szavait szinte hallgatni is rossz. Ahogy Ádám elbújt előle, úgy gondolják, hogy ők is elbújhatnak. Nemcsak helyileg bujdoshatunk, hanem elbújhatunk munkánk, napi teendőink mögé, hivatkozhatunk rossz házasságunkra, a minket szüntelenül zaklató környezetünkre, ahonnan ki nem menekülhetünk. Robotolunk egy ördögi mókuseréken, futunk, rohanunk, de a talaj is fut alattunk. Előbbre nem jutunk. Célt nem érünk, hiába hajtunk. A céltalan hajszába nemcsak beleizzadunk, szinte bele is örülünk.

Szeretnék a balga feltételezésről akár egy teljes szakaszt írni, de sajnos nem vagyok képes ezt a torzképet megváltoztatni semmilyen érveléssel. Azt viszont állítom, hogy a félreismerésnek ezt a rosszindulatot sem nélkülöző látszatát már igen sok ember meg bírta változtatni. Fölsimert Istenben egy szerető szívű, minden emberért a legnagyobb áldozatra kész, megértő és mindenkit hazaváró LÉNYT. Az elmagánosodott, önmagába roskadó, saját magából is kiábrándult, meghasonlott mai ember nála otthonra talált. Többé nem kerülte az Istent, hanem minden gondolata mélyén az ő véleményét kereste. Döntéseiben, véleménye megalkotásában, és minden egyes tettében számított Istenre. Törődött a véleményével. Mint, akik egymást kölcsönösen szeretik, akart a kedvében járni. Nem okolta Istent a gondjaiért, nem átkozta többé, ahogy gyermekkorában megtanulta a társaságától, vagy éppen a szüleitől, hanem egyre mélyésgesebb vágyat érzett Isten után. Ahogy a minap egy orvosprofesszor mondta több száz főnyi hallgatójának: „Tíz évvel ezelőtt egy káromkodó emberből imádkozó emberré váltam.”

A fordulat éles és nagyon markáns. A fejfájdító kiszolgáltatottságba lép egy új tényező: Isten. Megbocsátó, kiengesztelődő, célt, irányt mutató csodálatos hatalom. Az Istennel számoló életmód naponként szolgáltat az egyénnek olyan bizonyítékokat, hogy nem hiába veszi kézbe a Bibliát, és nem üres időtöltés többé az imádsága és könyörögése Istenhez. Amikor az ember eljut az élet bonyolult útjain Istenhez, feleszmél amikor Isten megszólítja őt, amikor befogadja őt a szívébe, és egyszerre megváltozik minden az életében. Még talán a számvitel is. Hatni kezd egy mennyei szorzótényező. Elég lesz a kevés. Mindent hálásan fogad Istentől. A haszontalan dolgok vásárlására, megszerzésére többé nem érez kényszert. Vasárnapjait nem kutyasétáltatással, gépkocsija javításával, vagy szupermarketben báméskodással tölti, hanem alig várja az alkalmat, amikor Isten házába mehet, és hasonló gondolkodású társaival áldott közösségben dicsőítheti Istent. Olyan személyesen szól hozzá Isten igéje, mintha egy mennyben megírt levél borítékját bontaná fel. Minden probléma megoldása egyszerűen kibontakozik előtte.

Sokan azt hiszik, hogy egyelőre megpróbálkoznak Isten nélkül, majd ha egyszer megöregednek, mint a nagymama és a nagypapa, hát eljárnak imádkozni a templomba. Ott ugyan kevés fiatal található, akivel megértenék egymást. Istent tisztelni, imádni addig nincs is időm”. A templom nem más, mint egy „nyugdíjas klub”. „Én még erős vagyok, munkaképes, ezért élni akarok! Amikor érzem, hogy közeledem a záróvonalhoz, majd elkezdek imádkozni.”

A latin nyelv már az ókorban használt egy mondást: „A halál biztos, az óra nem!” Ez a nyomatékos igazság bizonyára mindenkire vonatkozik, még akkor is, ha az istenes életet bárki egy későbbi aggastyán korára ütemezi. Mintha biztosan tudná, hogy van még ideje rá. Csakhogy, van-e? (folytatás a 15. oldalon.)

Részlet dr. Szabó Olivér: *Mi a Biblia? c. tanulmányából*

református templom kertjéből ígét hirdetem, a Zsoltárokból idéztem: „a jövődő a béke emberé!” (Zsolt 37, 37). Nem a bosszúállásé, nem az egymás nyakának esésé ez a várt nap. Ez a megbocsátás, a kibékülés napja.”

1999. július 11-én költözött Ócsára. Sütő László testvért úgy ismertem meg, mint aki nem fél a munkától. Legyen az sátor építés, vagy az éjszakai őrt állás – ezek is lehetőséget adtak a közösség építésére, a személyes kapcsolatok erősítésére. Ha igehirdetésre kértem fel, vagy bármilyen szolgálatra – amíg egészsége engedte – mindig készségesen válaszolt. Örömmel vett részt a lelkipásztor-munkaközösségi alkalmakon is. Szívesen megosztotta tapasztalatait, de nem panaszkodott sem a szolgálat nehézségei miatt, sem egészségi állapota miatt.

Megtiszteltetésnek tekintette, hogy egyházunk vezetősége a kondorosi körzet gondozására kérte fel. Feleségével együtt nagy örömmel utaztak a szolgálati utakra. Elköltözése után tudtam meg, hogy élete vezérigéje Spurgeonnak a „Harmatgyöngyök és Aranysugarak” c. elmélkedéséből a születésnapjára kijelölt ige és az ahhoz fűzött magyarázat volt: „világos lesz még este is” (Zak 14, 7). Beféjezésül egy részlet ebből az elmélkedésből: „Az Úr népe világosságának örvend még a halál óráján is, a hitelenség remeg és retteg, az árny leszáll, az éj jön, az élet végéhez közeledik. Óh nem, kiállt a hit, éppen most van vége az éjszakának és felvirrad a valódi nap. Megjött a világosság, a halhatatlanság világossága, Atyád arcának világossága. Tedd össze lábaidat ágyadon, nézd az üdvözült lelkek várakozó seregét! Angyalok visznek el téged. Éljd boldogul szeretett lélek, te elvitettél, integetsz kezdeddel. Óh, most lesz világosság! A gyöngykapuk nyitva, az aranyutcák ragyognak a nemes jáspis csillogásától. Mi behunyjuk szemeinket, de te látod a láthatatlanokat, éljd boldogul testvér, nálad már világosság van estvének idején, nálunk még nem.”

Összeállította és a temetésen felolvasta: NEMESHEGYI ZOLTÁN lp., Ócsa

„Meg kell bocsátanom, hogy szabad legyek”

Kim Phuc, a „napalm-kislány” története

Egy kilenc éves kislány mezelenül szalad az úton a fényképezőgéppel szembe. Karjait oldalt tartva egyensúlyoz és nagyon sír. Tőle jobbra egy nagyobb fiú rohan, bal oldalt és a háttérben kisebb gyerekek és felnőttek jönnek, meg katonák acélsisakban. A távolban fekete füst gomolyog, teljesen eltakarva a lakott területet, ahonnan ezek a kicsik és nagyok menekülnek.

Negyven évvel ezelőtt, 1972. június 8-án készült a kép Dél-Vietnámban. A fotóriporter Nick Ut volt, aki ezért a felvételért az újságírók legmagasabb nemzetközi kitüntetését kapta meg: a Pulitzer-díjat.

Diákkorom rádiós híreire úgy emlékszem, mintha azok mindig a vietnámi háború eseményeivel kezdődtek volna. Hallottam erről a híres fotóról is, amely akkor világszerte erős háború-ellenes érzéseket keltett, és nagyban hozzájárult a békekötéshez, de látni csak jóval később volt alkalmam, talán a televíziózás kezdetén. Aztán a történet feledésbe merült. Tavaly nyáron, az amerikai Déli-Baptisták egy újságírója tudósított Kim Phuc-ról. Nagyon megörültem, hogy a „napalm-kislány” él, és hogy keresztyén lett. Sőt, tavaly július 4-én, a baptisták által szervezett megbékélési konferencia előadója volt Harrisonburg-ban, tudósított Norman Jameson, az Associated Baptist Press cikkírója.

Azon a nevezetes napon a fotóriporter, Nick Ut szállította kocsijával a kórházba a kislányt. Az orvosok, látva annak súlyos égési sebeit, csak csóválták a fejüket, és mint reménytelen esetet „félre tették”. A szülei találtak rá három nap múlva a halottas házban. Szerencsére, az apuka egyik idős barátjának a közbenjárására, aki a kórházban dolgozott, kapott a kislány orvosi ellátást. Végül 17 operációt végeztek rajta, mondotta Kim az előadásában, a legutóbbit 1986-ban, de a következményeket még most is érzi: „amikor az idő változik, úgy fájnak a karjaim és a hátam, mintha késsel vágnák”.

Tíz évvel azután, hogy a fotó készült, és hét évvel a háború befejezése után a németországi Der Stern magazin szerkesztője kezdett el érdek-

lődni Vietnám bonni nagykövetségén, hogy mi lett a kislánnyal és vajon egyáltalán él-e még? A vietnámi hatóságoknak végülis két évbe került, amíg megtalálták, ami után élete újabb fordulatot vett. Pedig valamennyire már „normális” életet kezdett élni, beletörődött, hogy csúnya égési sebei miatt talán soha nem tud férjhez menni, másrészt pedig orvosi tanulmányokba kezdett. A hatóságok elvonták a tanulástól, és propagandaszimbólummá formálták, akit lehetett szitogatni a külföldi sajtó előtt. „Mély pontja volt az életemnek” – mondotta Kim hallgatóinak, „úgy éreztem magam, mint a kalitkába zárt madár”.

A háború áldozataként amúgy is gyűlölte azokat, akik megsebeztek, de tudta, hogy ezt az érzést nem lehet cipelni mindörökké. És nem kapott békességet mindaddig, amíg 1982 karácsonyán, egy könyvtárban rá nem talált a Bibliára. Megismerte a Szentírást rájött, hogy Istennek bizonyosan célja van az ő életével is. Zaklatott lett Jézus tanítását olvasva a megbocsátásról, és nem értette, hogyan lehet az ellenségünket is szeretni. „Nem tudtam mást csinálni, mint hogy imádkoztam.” Nem jött könnyen, de megtanulta, meg kell bocsátania, hogy szabad legyen. Fokozatosan abbahagyta a „Miért én?” kérdéseket, megtanulta a „higgy és engedelmeskedj” parancsát, és hogy Istennél nincs lehetetlen. A panaszkodás helyett elkezdte számba venni az áldásokat. Rájött, '72. június 8-án másokkal együtt ő is meghallhatott volna, hiszen a napalm-bomba gyújtó anyaga 1200 fokos hőmérsékleten ég.

További orvosi kezelésben Németországban részesült a Stern-magazin támogatásával. Később Kim Puch kijutott Kubába spanyol nyelvet tanulni és hogy gyógyszerésznek képezze magát. Tinédzserkori aggodalmára is pozitív választ kapott, mert egy vietnámi évfolyamtársa megkérte a kezét. Nászútra Moszkvába mentek, amelynek a költségeit egy koreai közös barátjuk állta. A repülőúton visszafele, az egy óras Newfoundland-i reptéri

Kim Phuc – az ABP-fotó a konferencián készült.

várakozás idején elhatározták, hogy nem térnek vissza a kommunista Kubába, és kanadai menedékjogot kértek.

Azóta Torontóban élnek, mostmár két fiukkal. Az apuka kommunikációt tanít olyan embereknek, akik beszédhibával küszködnek. Kim-et pedig nagy kitüntetés érte, az

UNESCO (az ENSZ nevelésügyi, tudományos és kulturális szervezete) jószolgálati nagykövetnek nevezte ki „a béke szolgálatáért”. Ugyanakkor létrehozta a Kim-alapítványt a háborúban megsérült gyermekek gyógyítására, önkéntes adományokból tartják fenn magukat. „Szeretnék adni másoknak ugyanúgy, amint én is nagyon sokat kaptam a gyógyulásom érdekében” – mondotta Párizsban, az UNESCO ünnepségen. „Igen, megbocsátottam, de nem felejték, annak érdekében, hogy ne történjenek meg ugyanezek a dolgok még egyszer”.

Valamikor rengeteg fájdalomcsillapítót használt, mondotta Kim a tavaly nyári megbékélési táborban. Ahogy idősödik, igyekszik kevesebb gyógyszert szedni, a fájdalmak elviseléséhez sokat imádkozik, tornával és egészséges táplálkozással kiegészítve. Amennyire teheti, támogatja iskolák, árvaházak és kórházak építését olyan országokban, mint Uganda, Kenya, Kelet-Timor és Ghána.

Végül arra bátorította hallgatóit, hogy lassanak mást, többet, amikor a valamikori híres fotót szemlélik, amelyen a kilenc éves Kim Phuc fájdalmában és félelmében sikoltozva szalad az úton: „Lássátok meg azt is, az a kislány a békéért kiált!”

(Sz. L.)

*A híres fotóriportot követő évben az USA teljesen kivonta csapatait, a két Vietnám békeszerződést kötött, amit viszont 1975-ben a kommunista Észak megszegett, lerohanta a délieket, és '76-ban Vietnám Szocialista Köztársaság néven egyesült a két országrész.

*A napalm roppant nagy intenzitással égő gyújtó harcanyag. A töltet szétrobbanása után a részecskék a felületekre tapadva minden éghető tárgyat felgyújtanak. Használatát a nemzetközi törvények ma már tiltják.

A **NEMZETKÖZI GYERMEKNAP** alkalmából szeretettel köszöntjük gyülekezeteink gyermekeit!

Mirjám sokadszorra is kissé félénken jön be, szinte alig észrevehetően köszön, de mindjárt odaül a nagy szerkesztőségi asztalhoz és halkán mondja: „Kérek lapot, meg színesceruzát”. A szerkben többnyire piros-sárga-kék meg fekete filctollaink vannak, úgyhogy ezekkel a színekkel, de nagy buzgalommal festi tele virágokkal a papíráját. A kislány most öt éves, a mellékelt illusztrációt a tavaly nyári vakációban készítette, amikor anyukája többször is magával hozta Nagyváradra... Végh Erika testvérmő a tisztaságról gondoskodik a Szövetség irodáiban és a Szeretnél.

Olvasóink kérésére ismét közzétesszük a Hargita tábor nyári programját – *vannak változások is!*

A táborozási hetek dátumai – jelentkezni a szervezőknél lehet!

- Június 25-30., **roma-gyermekhét** (8-14 évesek),
szervezi Borzasi Istvánné Márta: martaborzasi@yahoo.com, 0735500170. A táborozási díj 200 lej.
- Július 2-10., **I. gyermekhét** (8-14 évesek),
szervezi Pardi Matild: ebavisz@gmail.com, 0762356216. Táborozási díj: 300 lej.
- Július 12-20., **II. gyermekhét** (8-12 évesek),
szervezi ifj. Veress Ernő: ernover@gmail.com, 0735502222. Táborozási díj: 300 lej.
- Augusztus 6-11: **ifihét**, szervezi Deák Zsolt (EMABISZ elnöke). A táborozási díj egységes: 230 lej.
Aki hamarabb jelentkezik, annak van elsőbbségi joga a szobaválasztásban! Április 10-től lehet jelentkezni Borzasi Dávidnál (EMABISZ gazdasági titkár): david.borzasi@gmail.com. A jelentkezés 50 lej előleg kifizetésével válik érvényessé. A alábbi bankszámlára lehet átutalni az előleget, gondoskodni kell arról, hogy pontos összeg érkezen meg (a kezelési költségeket is bele kell számítani, a visszamondott jelentkezéskor az előleget nem adjuk vissza):
Nume titular: Borzasi Dávid, Nr. Cont. Banca Comercială Română, Sucursala Titulescu Braşov IBAN: RO06RNCB0059081370270001.
Minden táborozó számára a családi orvosnak ki kell töltenie az orvosi igazolási űrlapot (védőoltások listájával együtt). A táborozási hét kezdetekor az orvosi igazolást a táborozónak át kell adnia a Táborban tartózkodó egészségügyi felelősnek. Az orvosi igazolást szabadon lehet fénymásolni, és le lehet tölteni az emabisz és a tábor honlapjáról is: www.emabisz.ro, www.hargitacamp.ro, ugyanakkor itt követhető a jelentkezés és a szobák lefoglalása is.
- Augusztus 6-11: **III. gyerekhét** (ifivel párhuzamosan) szervezi Kiss Ottó lp., 0735 501 672, részvételi díj: 200 lej.
- Augusztus 20-24., **erdélyi magyar baptista lelkipásztorcsoportok hete**, szervezi Budai Lajos lp.: lajevo@gmail.com
- Augusztus 24-29., **Fiatal házások hete**, mottó: *Élvezd az életet feleségeddel együtt életed minden napján.*
Szervezi ifj. Erdő Endre. Jelentkezni lehet Joó Erikánál: office@hargitacamp.ro, 0735 502 401.
- Szeptember 9., **Székelyföldi gyülekezetek hálaadó napja.**
- Szeptember 12-15., **Mozgássérültek Orsz. Konf.**, érdeklődni Kiss Ottó lp-nál: kottok@freemail.hu, részvétel: 130 lej.

Mindegyik táborozási turnus vacsorával kezdődik és reggelivel zárul. Kérünk, imádkozzatok azért, hogy legyenek megújulások, megtérések ebben az évben is. Köszönjük az anyagi és szellemi támogatást, nagy szükségünk van arra, hogy Isten újra kiárássa áldásait erre a helyre!

Nagy szeretettel hívunk olyan fiúkat és lányokat, akik vakációjukból, szabadságukból 1-2 hetet tudnának szolgálni ezen a missziós területen. Szükségünk lesz konyhai kisegítőkre, felszolgálókra, olyanokra, akik takarítást, mosást tudnak vállalni, segítenek az udvar, a virágok rendbetartásában. Fiúknak karbantartói munkák vannak, hangtechnika kezelése, sporteszközök felügyelete és még sok más! Ha úgy érzed, hogy ezeket a munkákat be tudod vállalni, vagy tudod, hogy családod más tagja szívesen jönne, bátran hívatok telefonon, íratok emailen. Hisszük, hogy Isten gazdagon megáldja az őszinte munkát. *Isten áldását kívánjuk életetekre, Joó Zoltán és Erika, 0735 502 401, office@hargitacamp.ro*
Hargita Keresztyén Tábor, Şos. Ciucului, Km 106, 535800 Vlăhiţa, Jud. Harghita. Weboldal: www.hargitacamp.ro

Január 25-én Bánffyhunyon kísértük utolsó útjára **Okos Istvánné**, született Lovász Anna testvérnőt, aki életének

83. évében költözött az Úrhoz. Testvérnőnk 1929. november 11-én született Kalotaszentkirályon. Húsz évesen adta át életét Megváltójának, majd be is merítkezett 1949. január 2-án Kolozsváron Dénes Ferenc lelkipásztor által. Férjével, Okos Istvánnal 61 évet éltek boldog

házasságban és együtt szolgálták Urukat a Bánffyhunyadi gyülekezetben, ahol férje évtizedekig gyülekezetvezető volt. Mivel gyermektelenek maradtak, a távolabbi család és a gyülekezet pótolta számukra ezt az áldást, hiszen testvéreink is őszinte törődéssel és szeretettel szolgálták mind a család, mind a gyülekezet felé. Anna testvérnő életének utolsó szakaszában gondozásra, ápolásra szorult, amit férje hűségesen és nagy szeretettel végzett mindvégig. Isten gondviselőket is rendelt melléjük életének ebben az időszakában, Tamás Jenő testvért és családját, akik igyekeztek testi és lelki támaszt nyújtani nekik a próbák idején is. A temetési istentiszteleten Isten vigasztaló igéjét magyarul Péter István, a gyülekezet volt lelkipásztora hirdette a Zsolt 59:11a alapján: „*Előmbé jön az én kegyelmes Istenem*”. Román nyelven Nicu Durcău pünkösdi lelkipásztor szolgált, majd a gyülekezet jelenlegi lelkipásztora, Oláh Lajos testvér szólt a hátra maradt özvegy férjhez és a gyászoló gyülekezethez a Zsolt 91:14-16 és Zsolt 92:13-16 versei alapján.

Isten adjon vigasztalást a gyászoló férjnek és családnak.

Február 7-én vettünk búcsút Bánffyhunyon **Vonó Ilona** testvérnőnkől, aki 87 évet kapott Teremtőjétől. Ilona testvérnő 1924. augusztus 25-én született Méréban. Három éves korában költöztek Bánffyhunyadra, ahol iskoláit végezte és ahol később takarítónőként is dolgozott a Liceumban. 1946 április 20-án bementkezett. Nehéz és küzdelmes volt az élete, de csendes, szerény életével mégis hatalmasan tett bizonyosságot Isten szeretetéről. A gyászistentiszteleten Igna Emil, a román baptista gyülekezet diakónusa a Mt 25:14-30, Oláh Lajos lelkipásztor a Jn 14:1-3 és a 2Kor 5:1-10 alapján szólták a vigasztalás igéit. Isten vigasztalja a gyászoló családot.

Március 7-én kísértük utolsó útjára **Bogdán Andrásné**, szül. Bartha Erzsébet testvérnőt. 87 éves korban, próbákkal, betegségekkel nehezített élet után megbékélt szívvel pihent meg Megváltója karjaiban. A temetési istentiszteleten Oláh Lajos lelkipásztor a kárhoztatás nélküli élet dicsőségéről beszélt a Róm 8:31-39 alapján. Istené legyen a hála és a dicsőség, hogy van ilyen élet. Ő adjon vigasztalást az özvegy férjnek és a gyászoló családnak. **(O.L.)**

Köszegremetén április 22-én kísértük utolsó útjára **özv. Bányai Endréné** (szül. Henter Margit) testvérnőt, aki 84 évet kapott Teremtőjétől. 17 évesen fogadta el az Úr Jézus Krisztust Urának és Megváltójának. 49 évet élt férjével, miután megözvegyült. Testvérnőnk sok szenvedésen ment át, de felkészülten várta az elköltözést. Utolsó útjára három gyermeke, nyolc unokája, hét dédunokája, a köszegremetei

testvérek, ismerősök, jóbarátok kísérték el. A háznál Kovács József lelkipásztor testvér hirdette a vigasztalás igéjét a 2Kor 4:16-18 és a 2Kor 5:1-10 alapján, melyben vigasztalás, tanítás és figyelmeztetés hangzott el. A sírkertben Ivanitzki István tv. hirdette az igét a Zsid 9:27-28 alapján. Mind a háznál, mind a temetőben összevont énekkar szolgált. Az Úr vigasztalja és áldja meg a gyászolókat. **(Medgyesi Jenő, Szatmárnémeti)**

Mély fájdalom érte a zilahi Nagy családot február 23-án éjszaka, amikor **Nagy Berta** (élt 67 évet): szeretett feleség,

drága édesanyánk, hosszú szenvedés után hazaköltözött. „*Én az Atyától jöttem, és eljöttem a világra; de most elhagyom a világot, és az Atyához megyek.*” (Jn 16:28) – ez volt édesanyám utolsó igéi közül az egyik, Áhítatos könyve itt maradt kinyitva, és a könyvjelzővel megjelölve. Az utóbbi

idők második lakhelyére vitték először, a zilahi kórházba, majd onnan – testét itt hagyva – az őt hívó Mennyei Atyánkhoz ment. Temetése a városi kápolnától történt nagy számú együttérző testvériség jelenlétében, ahol id. Veress Ernő testvér szolgált a Jel 14:13 alapján, majd Budai Lajos helybeli lelkipásztor ismertette a nekrológot. A sírkertben Fazakas György lelkipásztor imájával kezdődött az istentisztelet és Bándi Sándor ny. lp. igehirdetésével folytatódott az 1Jn 5:9-13 alapján. A gyászistentiszteleten szolgált a zilahi énekkar, amelynek évtizedekig tagja volt édesanyám és a fűvészenekar is. Hála a közel 68 esztendőért, az életért, amit ő adott nekem és négy testvéremnek, az igékért, énekekért, imákért, az értünk való aggodásaiért, könnyeiért, a hosszas beszélgetésekért, szeretetének számtalan megnyilvánulásaiért. „*A szeretet soha el nem fogy!*” (Fia, **Nagy István** lp., Szilágynagyfalu)

Április 21-én kísértük utolsó útjára **Mohácsi Ilona** testvérnőnket Paptamásiba, akinek Megváltó Ura 83 évet ajándékozott. Testvérnőnk a 60-as években tért meg, nagymamája a gyülekezetünk alapító tagja volt. A vigasztalás igéit Albert István Zsolt helybeli lelkipásztor szólt a 103. Zsoltár alapján, ami testvérnőnk kedvenc igeszakasza volt, ezek alapján fogadta el az Urat. A temető kertben az 1 Kor 15:19-20 alapján vallottuk meg a feltámadásban vetett hitünket. Az Úr vigasztalja a gyászoló családot. **(Albert István Zsolt)**

Március 22-én temetési istentiszteletre gyűlt össze az erdőszentgyörgyi gyülekezet, amikor **Székely Mihály** testvért elkísértük utolsó útjára. Testvérünk hirtelen halállal (agyvérzéssel) távozott az élők sorából 72 éves korban. Habár váratlanul érte közösségünket, a családot és az ismerősöket a halálhír, hisszük, Misi testvér készen volt: 10 évvel ezelőtt meghallotta és elfogatta az Úr Jézus hívását és hűségesen követte. Nagyon szerette a közösséget, el nem maradt volna az összejövetelekről. A gyászszertatáson a kápolnánál igét hirdetett Dézsi István lp. a Préd 12,3-9 igék alapján és Rác Dezső a pünkösdi gyülekezet diakónusa. A temető kertben a feltámadás üzenete az 1Kor 15,51-58 igék alapján szólt. Minden gyászoló szívnek Isten vigasztalását kívánjuk. **(D.I.)**

„Jézus szeret engemet, a Biblia mondja ezt...”

Személyes megszólítottág – (Folytatás a 11. oldalról.)

A megtért emberek közül nagyon sokan – idős vagy ifjabb korúak – gyakran így vallották meg nyilvánosan új életük kezdetét: „Váratlanul megszólított az Isten”. Az igehirdetésben talán. „Úgy kezdődött, mint máskor. A szavak áradtak felém, és az antennám fokozatosan halványult. Hallottam mindent, de valami képtelen gát alakult ki körülöttem. Ez a gát egyre növekedett, áthatolhatatlanabb lett, mint máskor. Szinte már rám települt az álom és unalom lepett meg. Akkor váratlanul megszólított az Isten.” Elmondták, hogy olyan személyes volt a megszólítás, mint soha azelőtt még. Pont arról volt szó, amiről eddig senkinek, soha nem beszéltek. A legnagyobb titokról hullott le a lepel. Belső és rejtegetett részlet volt, és akkor lelepleződtek. Úgy érezték magukat, mintha a terem közepén állnának mindenki előtt. Ahogy körülnéztek, minden szempár rájuk szegeződött. Csak egyetlen rövid tómondatot fogalmaztak meg: „Igen, ez én vagyok.”

A szégyenkezés volt az első érzelmük. Aztán kifakadtak: „Ide én többé soha el nem jövök. Micsoda durva személyeskedés!” Végül kizárták annak lehetőségét, hogy a személyesség valamilyen közvetítő útján kaphatott hangot, nyerhetett kifejezést. És akkor valami olyan történt, mint a damaszkuszi úton Saullal, aki hallotta a nevét, bár nem hallotta, hogy ki szólította meg.

A megtérés a világon minden nap megtörténik. Százerek élnek át. Az nem igaz, hogy a keresztyénség számbelileg hanyatlik. Legfeljebb egy fajta felekezeti forma. Kína arról hírneves, hogy a népszerűség a leggyorsabban növekszik abban a távol-keleti országban. Nem hivatalos, de annál szavahihetőbb statisztikusok állítják, hogy bár az ateista állami szervek egyáltalán nem támogatják, a megtért emberek száma több, mint amennyi az elveszülető csecsemők száma Kínában.

A Magyar Tudományos Akadémia vezetésében évtizedek óta aktív személy, az ország egyik legkiválóbb tudósa,

aki három különböző nyelven a világ leghíresebb egyetemlein gyakran tartott előadásokat New Yorktól Moszkváig, ezt mondta: „Az istenfélő tudósok száma és az ateistáké körülbelül fele-fele, vagy a hívőké kissé több.” Ez a magyar tudós minden nap imádkozik. A felesége azt mondta: „Amikor reggel a térdeim látom, akkor szeretem a legjobban.” Ez a kiemelkedően jelentős magyar tudós, ha csak nem kell külföldön töltenie egy hét végét, egy közepes nagyságú fővárosi gyülekezetben minden vasárnap megtalálható. Gyakran vallott lelki élményeiről könnyes szemekkel. Ezt nem a rendszerváltozás óta teszi, hanem 12 éves korától folyamatosan.

Sokszor a legjobb szándékkal szeretné az ember, talán a saját gyermekének a javát azzal szolgálni, hogy elmondja neki, mint jutott élő hitre. A gyermek meghallgatja. Ez már eredmény, csak hogy nem azt tekinti a hitvalló ember eredménynek, ha meghallgatják. A gyermek hallgat, de mégsem dönt Isten mellett. Az ember újra elmondja megtérése történetét... Isten útja ebben a tekintetben kifürkészhetetlen, és legkevésbé sem követi az ember igényét a magas számokra. Ami bárkinek sorsdöntő, az a másíknak egy valószínűtlen mese. Akkor eredményes a bizonyágtétel, a megszólítás, amikor az ember legkevésbé találja bizonyosnak. De akkor elkövetkezik.

E sorok írója koros ember. Egész életét az élő hit és a bibliai tudományok ismeretének szentelte. Kisgyermek korában lépte át Isten házának küszöbét először az édesanyjával. Egy kellemetlenség következtében ő és az édesanyja is kifelé jövet sirtak, sőt zokogva fogadkoztak: „Ide többé soha nem jövünk!” Azóta több évtized eltelt. Az édesanya haláláig, a fia a mai napig sem maradt el Isten házatól és népétől. Most boldog Istenben. Emlékeiben felcsendül az egyik gyermekkori ének részlete:

„Jézus szeret engemet,
A Biblia mondja ezt...”

DR. SZEBENI OLIVÉR

A viszontlátás reményében búcsúztunk **Katona János** testvértől április 20-án Vajdahunyadon. Katona János 1950. január 17-én született Kövesden, Szilágy megyében. Amikor öt éves volt, a családja Vajdahunyadra költözött. 1968-an fogadta el az Úr Jézus személyes Megváltójának, majd abban az évben be is merítkezett. Fiatalon a vaskohászatban kezdett dolgozni. 1972-ben feleségül vette Kelemen Júliát, házasságukat Isten 2 gyermekkel ajándékozta meg, valamint 7 unokával. Katona János a vajdahunyadi baptista gyülekezet aktív tagja volt. 1990-től, miután a gyülekezet lelkipásztor nélkül maradt, gyülekezetvezetői szolgálatot töltött be. 1995-ben diakónusként szolgált a körzetben, nagy szeretettel és hozzáértéssel szavalt az Úr dicsőségére. 2003-tól Nagyszébenben, a Gyermek evangélizációs Közösség missziós központjában szolgált feleségével együtt, ez év márciusáig, majd visszaköltöztek Vajdahunyadra.

Nem sokkal ezután, testvérünk kórházba került. Vágya az volt, hogy az Úr hazavigye őt. Rövid szenvedés után,

április 18-án, 62 évesen költözött el a mennyei hazába. Isten adott neki erőt, hogy mindvégig kitartsa, követendő példa marad számunkra! A virrasztáson gyülekezetünk ügyvezető lelkipásztor, Borzási Pál testvér a Jób 1:1-5 alapján szolgált magyar nyelven, amit majd Máté Miklós lp. foglalt össze románul, felolvasva még a 2Tim 4:7 verset. Románul Popa Daniel lp. és Ficus Liviu testvér szolgált. A temetési istentiszteleten Bálint Pál lp. az Ézs 57:1-2 alapján mondott vigasztaló beszédeket, Zsargó János református lelkész a 2Kor 5:1 alapján. Románul Beniamin Poplăcean szebeni lp. hirdetett igét (Jel 22:14, 19:9, 14:13). Énekekkel szolgált az összevont énekkar, a GYEK munkatársai, valamint a román baptista gyülekezet énekkarának egy csoportja is. A nekrológot Bálint Pál lp. olvasta fel magyar nyelven, Kovács Barna testvér románra fordította. A temető kertben Csontos József pünkösdi lelkipásztor az 1Kor 15:31-et olvasta fel. Vigasztaló költeményt mondott Borzási Sándor Lupényból.

A temetésre nagyon sokan eljöttek rokonok, ismerősök, barátok – mind a városból, mind más helyekről is – kifejezve együttérzésüket a Katona család felé. Az Úr vigasztalását kívánjuk mi is a gyászolóknak! (*Székrenyes Eszter*)

Meghívó az Avasújvárosi Gyülekezet százéves jubileumára!

Kedves testvéreim! 2012. szeptember 2-án tartjuk meg az Avasújvárosi Magyar Baptista Gyülekezet fennállásának 100. évfordulóját. Erre az ünnepélyre hívjuk az innen elszármazott testvéreket. Délelőtt 10 órakor kezdjük az ünnepélyt, majd közös ebéd lesz a helyi kultúrházban; délután folytatjuk az istentiszteletet. Szeretettel várunk mindenkit!
Szűcs Sándor lp., Szatmárnémeti

Értesítés – Elkészült a Szalárdi Magyar Baptista Gyülekezet honlapja, amely a www.szalard.ro cím alatt érhető el. Gazdag kép, audió, videó anyaggal, valamint hírekkel és aktualitásokkal várjuk látogatóinkat. A Szalárdi Magyar Baptista Gyülekezet hivatalos emailcíme: szalardibaptista@gmail.com

Hibaigazítás – A Szeretet májusi számában, az Akik hazamentek rovat felsőbányai gyászjelentésben elköltözött testvérnőnk neve helyesen így olvasandó: *özv. Hendrik Ilona*.

A májusi szám 12. oldalán közölt Imádkozz Szíriáért felhívásban közölt térkép aláírása helyesen a következő: *Szíria délnyugaton szomszédos Izraellel*. – Kedves olvasóink szíves megértését kérjük! **(A szerk.)**

Hadad – **Simon János** és **Margit** április 8-án ünnepelte házasságkötése 50. évfordulóját. Délben családi körben, délután a gyülekezetben is megemlékeztünk az elmúlt 50 évről. Testvéreink hálásak az Úrnak, hogy mindketten ebben az időben ismerték meg az Urat, s hogy az Úr megáldotta őket 3 gyermekkel, 10 unokával és 3 dédunokával. Köszöntötte őket fiuk, ifj. Simon János az 1Móz 2:18 és az 1Sám 7:12/b igeversekkel, veje id. Szeredai Tibor a Zsolt 95:1-3-mal, unokája, ifj. Szeredai Tibor az 5Móz 8:2-6 és a Kol 3:15-17-tel, a többi unokái szavalattal és énekekkel örvendeztették meg a nagyszüleit. Balog Ferenc, a gyülekezet lelkipásztora a Zsolt 25:10 és az 1Sám 7:12/b igéket olvasta fel és kívánt sok áldást az ünnepeltek további életére. **(Balog Ildikó)**

Kiskőrös – Meghatóan kezdődött április első vasárnapján a kiskőrösi gyülekezet istentisztelete: Boros Dávid lelkipásztor **Hajas Miklós** testvért és kedves feleségét, Hajas Miklósnét – szül. **Sütő Eszter** – köszöntötte 60. házassági évfordulójuk alkalmából. Az ünepeltek a Szilágy megyei Krasznán kezdték közös életüket és folytatták az Úr szolgálatát immár közösen. Miklós bácsi zenei talentumát hasznosítva több fúvószenekart alapított, énekkarokat tanított és vezényelt. Rendszeresen szolgált az igével gyülekezeti előljáróként és presbiteri tisztségében. Áldott 15 évet töltöttek az Aradi II. számú gyülekezetben.

Közel 10 éve már, hogy gyermekeik után az óhazába költöztek és beépültek a kiskőrösi gyülekezetbe, amelynek ma is aktív tagjai. Házasságukat az Úr 6 gyermekkel, 22 unokával és 32 dédunokával áldotta meg. Életükre és házasságukra ráillenek a 23. Zsoltár versei: „*Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján...*”. **(Szomor Ferenc)**

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.
410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: **0735 500 009**, e-mail: szeretettlap@gmail.com
A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com
A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.
Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605